

11^{de} JAARGANG, NR. 206
28 OKTOBER 2013

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
3 BOEKBESPREKING
4 PLATENRECENSIES
 Michiel Borstlap, Bigfish, Baars/
 Kneer/Elgart, Dash!, May Peeters,
 Tiny Thomsen, Shooster,
 Eric Vloeimans, Flat Earth Society,
 Paul Berner e.a.
13 CONCERTVERSLAGEN
 Festival So What's Next,
 Carla Bley, Izaline Calister.

EN VERDER:

- 17** New York Calling (Roos Plaatsman)
18 The Jazz Connection (Lex Lammen)
19 Bestsellers en tips Jazz Center

JAZZFLITS 207

staat **18 NOVEMBER** op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

JAZZCAFÉ DIZZY WEER OPEN

Het Rotterdamse Jazzcafé Dizzy is op 12 oktober heropend. Pieter Melchers en Stan Houppermans zijn de nieuwe bedrijfsvoerders.

Uitbaters Melchers en Houppermans willen de aloude sfeer van Dizzy in ere herstellen: "Dizzy verdient het om weer voor iedereen een gezellige jazzclub te zijn. Je kunt er terecht voor een smakelijke betaalbare maaltijd, concerten of gewoon een gezellige avond in de kroeg." Marguerite Melchers is aangehouden voor de programmering op dinsdagavond en zondagmiddag. Vooralsnog draaien tijdens die dagdelen deejays muziek. Stan Houppermans: "We kiezen ervoor om ons goed voor te bereiden voordat we onszelf écht op de kaart willen zetten." Jazzcafé Dizzy ging eerder dit jaar failliet.
<http://www.dizzy.nl>

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzmagazine** Jazzflits:
<http://www.jazzflits.nl>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Veelal dagelijks met korte berichten op ons **digitale prikbord** bij Twitter.com:
<https://twitter.com/Jazzflits>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

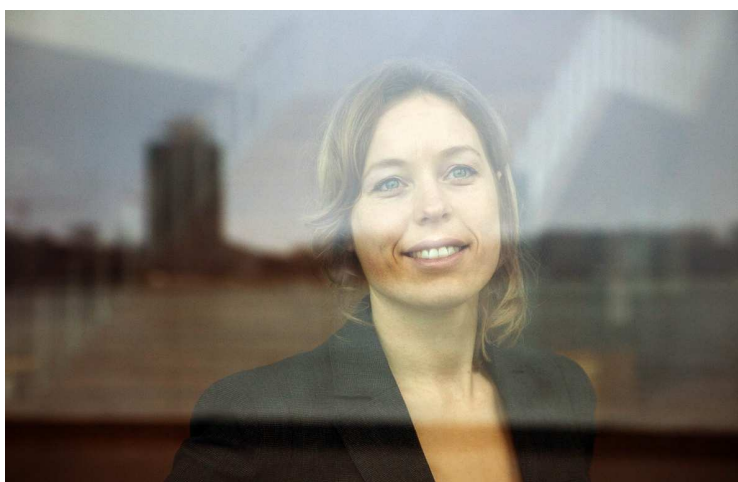
En periodiek via persberichten op onze **digitale informatiezuil** op Facebook:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

●
 ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003



Tineke Postma. (Persfoto)

TINEKE POSTMA MAAKT PLAAT MET GREG OSBY

Saxofoniste Tineke Postma werkt aan een gezamenlijk album met haar Amerikaanse collega Greg Osby. Voor het album zoeken de twee nog naar financiers via Kickstarter, een internationale website om fondsen voor culturele projecten te verwerven. Wordt voor 18 november 15.000 pond ingezameld, dan zal de cd in mei 2014 verschijnen bij Challenge Records.

In ruil voor financiële ondersteuning bieden Postma en Osby tegenprestaties die variëren van een download van de cd tot een Skype-muziekles (bij een donatie van 300 pond) of een privéconcert van Tineke Postma. Voor die laatste tegenprestatie moet wel minimaal 4.000 pond worden gedoneerd. De twee alt-, sopraansaxofonisten worden op de cd begeleid door drummer Dan Weiss, pianist Matt Mitchell en bassiste Linda Oh. Het is al bijna drie jaar geleden dat Tineke Postma een album uitbracht en voor het eerst doet ze dit nu met een co-bandleider. In de afgelopen jaren verbleef Postma lang in NYC en deed ze optredens met grote artiesten in de Amerikaanse jazzscene. Greg Osby was ooit de saxofoondocent van Tineke Postma.

Info: <http://kck.st/164dqBa>.

NIEUWS

Gouden Kalf voor filmmuziek New Cool Collective

New Cool Collective heeft 4 oktober op het Nederlands Film Festival een Gouden Kalf gewonnen voor de muziek van 'Toegetakeld Door De Liefde', een film van Ari Deelder. De prijswinnende muziek is te vinden op het album 'Chin Chin'. Uit het juryrapport: "Muzikanten die succes oogsten met hun live-optredens zijn niet de meest vanzelfsprekende componisten en uitvoerders van filmmuziek. Maar er zijn er ook die verschrikkelijk goede scores maken. De muziek van de winnaars van dit jaar was veel meer dan een ondersteuning van de beelden, het zette de toon van de film."

Facebookpagina voor Haagse jazz geopend

Op Facebook is een pagina gemaakt voor de Haagse jazz. Initiatiefneemster Patricia Wisse: "Het doel van deze pagina is om op een gemakkelijke en overzichtelijke manier aan liefhebbers van live-jazz en andere geïmproviseerde muziek kenbaar te maken wat er op dat gebied allemaal gebeurt in Den Haag." Op de pagina staat een agenda met alle Haagse evenementen.

www.facebook.com/livejazzinthehague

Tineke Postma gast op nieuwe cd van Dianne Reeves

Saxofoniste Tineke Postma is als gast te horen op 'Beautiful Life', de nieuwe cd van zangeres Dianne Reeves op Concord Records. Postma levert een bijdrage aan het stuk 'Stormy weather'. Op de cd zijn ook de pianisten Gerald Clayton en Robert Glasper te horen. Ook bassiste Esperanza Spalding is van de partij, evenals drummer Terri Lyne Carrington. Postma en Reeves kennen elkaar van Carringtons 'The Mosaic Project'.

Duitse Boogie Woogie Award voor pianist Martijn Schok

Pianist Martijn Schok heeft 19 oktober de Duitse 'Pinetop' Boogie Woogie Award: Pianist des Jahres 2013 gekregen. Deze onderscheiding is de belangrijkste muziekprijs voor Boogie Woogie in Duitsland en werd voor de derde keer uitgereikt. "Tot in het kleinste detail is zijn respect voor de originele Amerikaanse boogiewoogie-pioniers te horen", aldus de jury. "Zijn speelwijze getuigt van een grote liefde voor deze muziek en kennis daarvan."

PODIA



Stan Tracey tijdens North Sea Jazz 2007. (Foto: Joke Schot)

STAN TRACEY ZEVENTIG JAAR BEROEPSMUSICUS

De Britse pianist Stan Tracey is dezer dagen zeventig jaar professioneel musicus. Die mijlpaal wordt op 18 november gevierd in de Londense 100 club. Speciale gasten zijn onder anderen zangeres Cleo Laine en drummer Ginger Baker.

Tracey zelf neemt in een 'back seat' plaats om het eerbetoon in ontvangst te nemen. Ook zanger Georgie Fame en de pianisten John Taylor en Zoe Rahman treden op. De avond wordt afgesloten door de Stan Tracey Alumni, waarin zich vroegere en tegenwoordige begeleiders van Tracy hebben verenigd. In november verschijnt het nieuwste album van Stan Tracey, getiteld 'The Flying Pig'. Het is geïnspireerd op zijn vaders ervaringen in de loopgraven tijdens de Eerste Wereldoorlog. Tracey hoopt op 30 december 87 jaar te worden.

DJAZZ.tv ZENDT CONCERTOPNAMEN UIT VANUIT TILBURGS JAZZPODIUM PARADOX

Televisiezender DJAZZ.tv is medio deze maand gestart met een programma vanuit het Tilburgse jazzpodium Paradox. Het programma 'Paradox Live' biedt registraties van concerten, aangevuld met interviews met de artiesten. DJAZZ.tv is via de kabel in tal van Nederlandse huishoudens te ontvangen.

Managing director Noëlla Jansen van DJAZZ.tv is blij dat 'het Nederlandse muzikleven DJAZZ.tv steeds meer omarmt' en kondigt tevens nieuwe samenwerkingsverbanden aan. Binnenkort zal bekend worden gemaakt bij welke andere Nederlandse podia opnamen zullen worden gemaakt. Paul Guldemond, directeur van Paradox, is trots op de voortrekkersrol van zijn podium: "Paradox Live is niet alleen voor Paradox maar ook voor de artiesten een mooie promotie. En daarbij profiteert het publiek natuurlijk met een mooi, nieuw, informatief en onderhoudend programma met actuele onderwerpen." De productie van Paradox Live is in handen van Tom Pijnenburg van Gilaworks. In de eerste uitzending op 17 oktober waren Albert 'Albare' Dadon, Bradley's Circus en violist Oene van Geel te zien.

JAZZ OP PAPIER

BLOW GABRIEL



Ton van Wageningen (foto's). Jazz + blues.

French Creek, BC, Canada :
eigen uitgave, [2013].
158 pag. ; 21x25 cm.
ISBN 978-0-9881354-0-6 hardc.
Prijs ca. 60 euro plus 6% btw en verzendkosten (de paperbackeditie kost tien euro minder). Verkrijgbaar via <http://bit.ly/17DsQ9Q>.

U weet natuurlijk wat 'blowen' is. Maar verlies de oorspronkelijke betekenis niet uit het oog: blazen. Wat dan voor ons inhoudt: op een blaasinstrument. Reeds de aartsengel Gabriël deed zijn aankondiging vergezeld gaan van hoorngehoor. Een groep zangers, nog eind jaren vijftig opgenomen door volksmuziekzoekers op een van de eilanden onder de staat Georgia, getuigde daarvan door het zingen van 'Blow Gabriel'. En in 1934 schreef Cole Porter een song onder die titel.

In de jazz heeft de term zich verruimd tot elk ander instrument: "There will be three kids blowing guitar, banjo, and washboard." Het is mij niet bekend of deze betekenis nog tot het hedendaags jargon behoort, maar wel heeft 'blow' zich uitgebreid tot een aansporingskreet, vergelijkbaar met 'wail', hier eerder aan de orde gekomen.

Toen Michiel de Ruyter in 1966 de term vertaalde en toepaste op het fotografisch werk van zijn jeugdvriend Ton van Wageningen – hij 'blaast camera' – voegde hij er niet zo zeer nóg een betekenis aan toe, maar gaf hij aan dat deze zijn toestel hanteerde alsof het een muziekinstrument was. Hij was geen buitenstaander, die een paar plaatjes schoot, nee, hij was één met de musici, hij kon zijn partijtje 'meeblazen'.

De foto's van Ton van Wageningen (1930) verschenen destijds in het blad Jazzwereld. Na een paar jaar hoorde je niets meer van hem; hij bleek in 1974 te zijn geëmigreerd naar Canada. Het bleef lang stil rond hem, maar bij de liefhebbers van zijn werk bleef de behoefte te bestaan tot een herwaardering.

We hebben er lang op moeten wachten, maar uiteindelijk is het ervan gekomen: een fotoboek met vrijwel al het materiaal dat hij in huis heeft. Ik heb altijd gedacht dat zijn oeuvre vrij beperkt was, maar in het boek zijn niet minder dan 158 foto's opgenomen. Het is min of meer chronologisch opgezet rond een aantal thema's. Daaronder: Ben Websters verblijf in Amsterdam, enkele radio-optredens voor VARA's Jazz Magazine (Albert Ayler, Wes Montgomery, vier Nederlandse drummers bijeen), Boy's Big Band, het Newport Festival en andere spraakmakende concerten in de Doelen in Rotterdam (Archie Shepp, Thad Jones-Mel Lewis Orchestra, met Roland Hanna en Richard Davis), de laatste serie optredens in het Concertgebouw in Amsterdam (Charles Mingus, Max Roach, Cecil Taylor). En de fotograaf was van de partij op alle optredens in de reeks van het American Folk Blues Festival, 1965-1968.

Het ging de fotograaf niet om de mooie plaatjes, maar hij maakte deel uit van de scene: hij was er bij als de musici uit het vliegtuig stapten, bij onderonsjes, en als ze in een hoekje van de oefenruimte stonden te overleggen.

Het is geen officiële uitgave; het boek verschijnt in het kader van een print-on-demandregeling. Dat heeft zijn nadelen. De verspreiding vindt niet plaats via de geijkte kanalen. De titel had pakkender kunnen zijn. Het motto is voor de zoveelste keer Dolphy's laatste zin tijdens het bekende radiogesprek. Er is geen duidelijke indeling in hoofdstukken, noch een register. Voor het overige is het evenwel een zeer verzorgd boekwerk geworden. Alle foto's zijn voorzien van locatie en jaar en ze zijn voortreffelijk afgedrukt.

Alles is Engels aan de uitgave: in de eerste plaats het ISBN – het vierde cijfer is een nul, waar een Nederlandse uitgave 90 zou hebben – alsook de voertaal, overigens beperkt tot de dankbetuigingen van de fotograaf en een stukje over Eric Dolphy. De auteur wordt een Canadese fotograaf genoemd. Maar wat telt: de inhoud is een uiterst welkome, visuele documentatie van zeven bewogen jazzjaren in de Nederlandse contreien.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

MICHEL BORSTLAP Reflective GPM



Bezetting:

Michiel Borstlap (p),
Metropole Orkest Strings (op twee tracks).

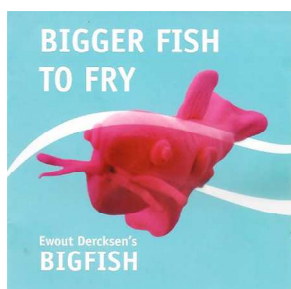
"I create a mood for the listener by weaving longing spaces within the music. My love for melody, joy for rhythm, [...] are very much reflected on this album. All of these are avenues to channel moods and feelings through music. Enjoy life and reflect" ... zegt Michiel Borstlap in het cd-boekje van 'Reflective': nogal vrijblijvend en abstract proza, waar ik me geen enkele muziekstijl bij kan voorstellen. Ik ken overigens weinig pianisten die beweren niet van melodie te houden, en 'joy for rhythm' is niet direct een omschrijving die naar mijn gevoel bij deze cd past, waar de meeste stukken afklokken rond de tachtig tikken per minuut – rubato gespeeld, dan nog. Van de ene diatonische rubato in de volgende. We weten allemaal dat Borstlap een goede jazzpianist is, maar het moet me van het hart: met de beste en ruimdenkendste wil van de wereld hoor ik de jazzachtergrond van de man hier niet.

Jazzflits is de verkeerde plek om 'Reflective' te bespreken: ik krijg bij het beluisteren enkel beelden van walvissen onder water, neerddarrelende herfstbladeren op een kerkhof, ongeboren kinderen vredig in de moederschoot, licht dat binnenvalt door een glas-in-loodraam, een zwaan op een mistige vijver. Erik Satie wordt tot de klassieke muziek gerekend, met Yann Tiersen en Vangelis weet niemand goed raad; ook (deze) Borstlap moet een nieuwe plaats krijgen. De frisse track 'Backstage' en de aanwezigheid van de strijkers van het Metropole Orkest kunnen het niet veranderen: mijn jazzoren horen vooral bloedeloos gekabbel. Dat is heel erg jammer, want Borstlap kan véél meer.

Arne Van Coillie

Beluister het stuk 'Change': <http://bit.ly/GP3qjP>

BIGFISH Bigger Fish To Fry Eigen beheer (www.wayoutewout.com)



Bezetting:

Ewout Dercksen (ss, ts),
Bert Boeren (tb),
Hans Kwakkernaat (p),
Jan Flubacher (b),
Florian Hoefnagels (d).

Saxofonist Ewout Dercksen is actief rond Arnhem maar buiten die regio nog niet echt bekend. Zijn nieuwe groep Bigfish en deze daarbij behorende cd moeten dat veranderen. Ewout Dercksen is al jaren actief als saxofonist, componist, workshop-, sessie- en bigbandleider en is regelmatig te horen als lid van Bo van de Graafs I Compani. Na zijn cd-debuut 'WAYout-Ewout', inmiddels tien jaar geleden, is het goed om weer van hem te horen.

'Bigger Fish To Fry' is een cd die de grenzen van de mainstream niet overschrijdt en die een hedendaagse variant van soft jazz en hardbop laat horen. Voor spectaculaire vergezichten en experimenten hoef je deze cd niet te draaien, wel voor aangename en melodieuze muziek. Als saxofonist, meestal op tenorsax, is Dercksen een degelijke solist, al eist trombonist Bert Boeren eigenlijk nog meer aandacht op met zijn inventieve bijna ouderwets aandoende spel, maar meer nog als tenorist is Dercksen onmiskenbaar een componist van aantrekkelijke melodieën.

De meeste nummers zijn van zijn hand en vaak van uitzonderlijk hoog niveau. Een pakkender nummer dan 'Bassloop' met zijn lichte latin-groove is niet vaak geschreven in ons land. Dankzij het goede ritmetrio met Hans Kwakkernaat in een hoofdrol, de sterke composities en de vlekkeloze uitvoering is 'Bigger Fish To Fry' een van de aardigste Nederlandse mainstream jazz-cd's van dit jaar geworden.

Tom Beetz

Beluister Big Fish hier: <http://bit.ly/1qgBC6N>

**GERRY GIBBS
TRASHER DREAM TRIO
Kenny Barron,
Gerry Gibbs, Ron Carter
Whaling city Sound**



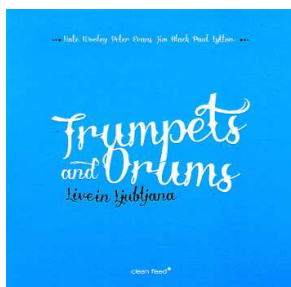
Bezetting:

Kenny Barron (p),
Ron Carter (b),
Gerry Gibbs (d).

Gerry Gibbs soleert:

<http://bit.ly/1qxwdcH>

**TRUMPETS AND DRUMS
Live In Ljubljana
Clean Feed**



Bezetting:

Nate Wooley (tp, versterker),
Peter Evans (tp, piccolo tp),
Jim Black (dr, elektronica),
Paul Lytton (d, perc).

**NATE WOOLEY SEXTET
(Sit In) The Throne Of Friendship
Clean Feed**

Bezetting:

Nate Wooley (tp),
Josh Sinton (bkl, bars),
Matt Moran (vib),
Eivind Opsvik (b),
Dan Peck (tu),
Harris Eisenstadt (d).

Beluister een track van deze cd:

<http://bit.ly/16s8px8>

VERVOLG CD-RECENSIES

Drummer Gerry Gibbs is een zoon van bigbandleider en vibrafonist Terry Gibbs. Het is dan ook niet raar dat hij in zijn jeugdja- ren met beleid en progressie met jazz werd geïnfecteerd. Zo kwam hij ook in contact met de muziek van bassist Ron Carter en pianist Kenny Barron. Eens met hen te spelen was een droom van de jonge Gibbs. Nu ligt er zelfs een cd van Gerry met zijn idolen. Daar staan maar even vijftien stukken op. Kenny Barron vervult daarin de hoofdrol, met Ron Carter als goede tweede. De twee heren hebben het in het Gerry Gibbs Thrasher Dream Trio best naar hun zin. Ze spelen opgewekt, alert en blijven heel dicht bij elkaar. Barrons bijdragen zijn fris en Carter speelt hier een prima baspartij. De apetrotse organisator schikt zich volle- dig in een begeleidende rol, waardoor zijn helden alle ruimte krijgen om te excelleren. Gibbs heeft de stukken zo gearran- geerd dat ze heel lekker afgewerkt kunnen worden. Zo is 'Epistrophy' van Monk van wringende noten ontdaan en 'The shadow of your smile' van de kenmerkende bossa nova- elementen. 'The eye of the hurricane' van Herbie Hancock wordt razendsnel, maar perfect gespeeld. Carter kende dat nog van de plaatopname voor 'Maiden Voyage' van Hancock in 1965. Een geslaagde sessie.

Hessel Fluitman

Trumpets and Drums is een kwartet met twee trompettisten, Nate Wooley en Peter Evans, en twee drummers, Jim Black en Paul Lytton. Een vreemde bezetting die tot wonderlijke resulta- ten leidt. Naast het te verwachten kabaal dat twee drummers kunnen maken, bevat de cd 'Live In Ljubljana' een aantal zeer verstilde momenten. De beide slagwerkers veg en wrijven over de vellen en tikken rustig tegen de bekkens aan. Wooley en Evans spelen ijle noten die de rustige passages breekbaar ma- ken en daardoor des te spannender worden. Langzaam wordt het intenser, Evans perst op een waanzinnige snelheid een reeks hoge tonen uit zijn trompet. Lytton en Black komen langzaam op stoom en stuwen elkaar voort. Toch is de muziek goed gebalanceerd. De drummers laten genoeg ruimte over voor de trompettisten. Op hun beurt grijpen Wooley en Evans die kans met beide handen aan en spelen een waanzinnige notenre- gen.

Als tegenhanger van Wooley's experimentele kant komt zijn sextet uit een heel andere hoek. Wie Wooley kent, kent hem vermoedelijk vanwege zijn intensere werk. Gewoonlijk gromt, bromt, schreeuwt en jankt hij door zijn trompet om de grenzen van het instrument in de verste uithoeken te overschrijden. Je vraagt je vaak af wat je nu weer hoort en hoe hij in hemels- naam zulke geluiden uit zijn trompet krijgt. Ditmaal is het volle- dig anders. '(Sit In) The Throne Of Friendship' is een plaat met acht zeer luisterbare stukken. De combinatie van instrumenten heeft een prachtige kleur. Wat opvalt is vooral het dikke geluid in de laagte van de contrabas, de basklarinet/baritonsaxofoon en de tuba. De klank van de vibrafoon mengt wonderlijk met de rest. Wooley zelf is verantwoordelijk voor de solo's in de hoogte. Die zijn soms erg lyrisch, maar hij kan het niet laten om zijn experimentele kant te laten zien. Zonder enige moeite – zo klinkt het althans – schiet hij van een swingend thema naar experimentele klanken die op geen enkele manier uit de toon vallen. Wooley is een van interessantere figuren uit de heden- daagse jazz. Een trompettist om in de gaten te houden!

Jan Nieuwenhuis

VERVOLG CD-RECENSIES

BAARS/KNEER/ELGART Give No Quarter Evil Rabbit



Bezetting:

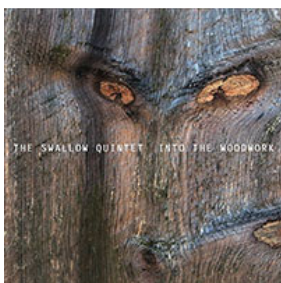
Ab Baars (ts, kl, shakuhachi),
Meinrad Kneer (b),
Bill Elgart (d).

**Hier is het trio live
in het Oostenrijkse Ulrichsberg:**
<http://youtu.be/qKbQvHLNwo0>

Drie jaar geleden hoorden we een van de oprichters van het label Evil Rabbit Records, bassist Meinrad Kneer, al eens in duet met rietblazer Ab Baars. De improvisatiemuziek voor fijnproevers op 'Windfall', hun debuutalbum, smaakte naar meer. Toch heeft het even moeten duren voor we daarin bediend werden. De nieuwe plaat, 'Give No Quarter', nummer twintig in de fantasievolle en herkenbare vormgeving van het eigenzinnige label, behelst een opname uit oktober 2011 met een extra sparring-partner. Dat is de ervaren Amerikaanse slagwerker Bill Elgart (1942), misschien het meest bekend van zijn werk met pianist Paul Bley. Een gouden greep, want Elgart is typisch de meedenkende en -luisterende 'musicians' musician' die het duo nodig heeft. Hij weet zichzelf weg te cijferen wanneer dat nodig is en de muziek op de toppen van de stilte bivakkeert. Vooral wanneer Baars de shakuhachi, de Japanse bamboefluit, hanteert, is de sfeer etherisch, zenachtig. Ook op klarinet klinkt de Nederlander sotto voce en komt zijn voorliefde voor het werk van Olivier Messiaen naar voren. De vogelachtige ritmiek in 'Eurus' en 'Late preamble' duiden daarop. Maar het is niet alleen de verstilling waar deze cd in uitblinkt. Het album kent eveneens zijn heftige momenten, zoals in het titelstuk (met Baars op tenorsaxofoon), waar de heldere lijnen laten horen dat de freejazz anno 2013 anders klinkt dan in de jaren zestig of zeventig. Transparantie, architecturale opbouw, sublieme klankkleuren, dat zijn de elementen die de drie muzikanten samenbrengen in een helder betoog voor de vrije improvisatie.

Herman te Loo

THE SWALLOW QUINTET Into The Woodwork XtraWatt



Bezetting:

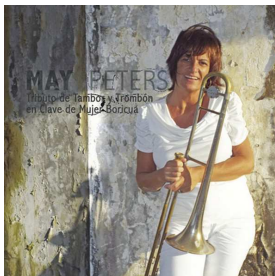
Chris Cheek (ts),
Steve Cardenas (g),
Carla Bley (org),
Steve Swallow (b),
Jorge Rossy (d).

Bekijk 'Grisly Business' hier:
<http://bit.ly/1qF7fG2>

Enkele maanden geleden had ik het plezier om John Scofield aan het werk te zien – met Bill Stewart op drums en Steve Swallow aan de bas. En hoewel Scofield en Stewart voor het vuurwerk zorgden, toch was het Swallow die me naar het puntje van m'n stoel dreef: bij Swallow (zelden of) nooit effectbejag, nooit gratuite noten of losse eindjes melodie. Die zeldzame en aartsmoelijke kunst komt het beste tot uiting in zijn talloze samenwerkingen met partner Carla Bley, ook hier op 'Into The Woodwork' aanwezig met haar typische orgelklank en dwarse zin voor understatement. Swallows platen hebben iets meer 'traditioneel swingende' stukken dan die van Bley zelf, maar de eigenzinnige akkoordprogressies en unieke basklank van Swallow maken er toch telkens iets avontuurlijks van. Daarnaast heb je de typische, soms nogal doorgecomponeerde stukken, vaak erg lyrisch, waar de tandem Swallow-Bley welhaast een patent op lijkt te hebben: de prachtige opener 'Sad old candle', of 'Suitable for framing', beide met Swallows bas in de melodierol. Er zijn enkele vrolijke, bedrieglijk-poppy stukjes: 'Into the woodwork', 'Still There'. Tenorist Chris Cheek en gitarist Steve Cardenas cijferen zichzelf helemaal weg ten voordele van de groepsklank, en worden beloond met prachtige podiumplaatsen: beiden schitteren onder meer op 'Unnatural causes' en 'Never know'. Drummer Jorge Rossy speelt erg melodische solo's in 'Back in action' (een hedendaagse drumfeature à la 'Cute', van de Basieband in vroeger dagen), en in het ingehouden, bizar-dreigende 'Grisly business'. Om één of andere reden staat het Swallow-Bley klankspectrum een beetje buiten 'de jazzgeschiedenis', en deze plaat zal dat wel niet veranderen. Er zou een alternatieve jazz-geschiedenis geschreven moeten worden, met 'losse parels'...

Arne Van Coillie

MAY PETERS
Tributo De Tambor Y Trombón En
Clave De La Mujer Boricua
Coqui Promotions
www.maypeters.com



Bezetting o.a.:

May Peters (tb),
 Ramon Vázquez (b),
 Eric Figueroa (p),
 Paoli Mejías (conga),
 Luis Manuel Rodríguez (timbales),
 Daniel Díaz (bongo),
 Pablo Rosario (maracas),
 Tony Escapa (d).

Bekijk May Peters hier:
<http://bit.ly/16k3XAG>

DASH!
Lowpass Heroes
Bandcam



Bezetting:

Maarten Ornstein
 (ts, ss, kl, bkl elektronica),
 Alex Oele (b),
 Eric Hoeke (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Vrouwen en trombones is een dun gezaaide combinatie. May Peters, geboren en opgegroeid in Roermond, maar inmiddels al jaren in de Cariben woonachtig, met name in Puerto Rico waar ze docent trombone aan het conservatorium werd, is zo 'n witte raaf. Hoewel ze in veel Nederlandse bigbands heeft gespeeld, waaronder Fra Fra Sound en de Cubop City BB, is ze waarschijnlijk ten gevolge van haar vertrek naar de West hier vrij onbekend gebleven. Na het succes van trompettiste Maite Hontelé, die in een vergelijkbare situatie in Colombia zit, is het nu de beurt aan May Peters om met Puerto Ricaanse salsa een onuitwisbare indruk te maken.

Haar onlangs gepresenteerde cd 'Tributo De Tambor Y Trombón En Clave De La Mujer Boricua' is een glorieuze hernieuwde kennismaking. De cd is met nummers die ooit in Puerto Rico door invloedrijke Puerto Ricaanse componisten bekend werden een eerbetoon aan hen, en worden hier instrumentaal gebracht in bewerking van pianist Eric Figueroa. Het orkest, een tamelijk grote bezetting met veel percussie waaraan in enkele nummers nog gasten zijn toegevoegd, bestaat uit de top van de Puerto Ricaanse salsamuzikanten. Namen die ons niets zeggen, maar daar de oren doen spitsen. De salsa van Puerto Rico is anders dan die van Cuba of New York, minder gepeperd maar meer jazzy, meer ballroom dan Casa di Musica zou je kunnen zeggen en perfect passend bij de soepele, ontspannen trombone van Peters, waarin we de invloeden van haar leermeesters Bart en Erik van Lier menen te herkennen.

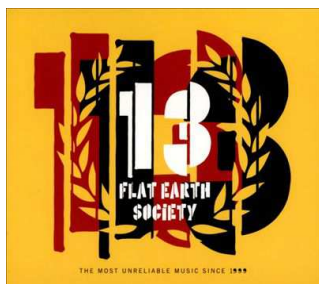
De cd begint met basale salsa, rumba, samba en bolero en schuift steeds meer in de richting van jazz met een flinke scheut latin. Peters is vrijwel de enige solist en ze soleert uitgebreid en met overtuiging in elk nummer. De band is met de beste muzikanten geweldig, strak en swingend met een ritmische precisie om jaloers op te zijn. De trombone, 'straight' of 'growlend' die daarover wordt gelegd jubelt, de nummers zijn een muzikale uitdaging, de cd is een feestje.

Tom Beetz

Dash! werd in 2005 opgericht door saxofonist Maarten Ornstein. In 2010 zette hij een punt achter het octet met vier vocalisten. Vorig jaar blies hij Dash! echter opnieuw leven in, maar nu als trio. Met Eric Hoeke op drums (hij speelde ook in het octet) en Alex Oele op bas. 'Lowpass Heroes' is een toegankelijke cd geworden. Swingend en dwingend. Soms heb je het idee dat de saxofonist vooral bezig is om aan zichzelf opgelegde muzikale problemen op te lossen, maar dat laat onverlet dat hij je wel in zijn 'grooves' meeneemt. Ornstein meldt trots dat hij in zijn muziek gebruikmaakt van jazz, blues, funk, contemporaine en etnische muziek, of anders gezegd dat hij van Arabische kwarttonen naar bop gaat en weer terug. Uit al die muzikale richtingen komt er geen overheersende bovendrijven. Hoewel Ornstein zijn muziek droog houdt, is deze lekker genoeg om door te blijven luisteren. In '369' en vooral 'Name one' past hij de toon van zijn blaasinstrument zo opvallend elektronisch aan, dat er wat boventonen gaan meeklinken. Het is op deze cd met name hard werken voor Eric Hoeke. Hij is vooral bezig met het opzetten van stevige 'grooves'. Alex Oele bast daar strak en verbindend tussendoor. Niet alledaags, maar wel jazz om 'ja' tegen te zeggen.

Hessel Fluitman

Bekijk en beluister Dash! hier: <http://bit.ly/17bgD2B>

FLAT EARTH SOCIETY**13****Igloo Records****Bezetting:**

Marc Meeuwissen, Stefaan Blancke (tb),
 Bart Maris, Luc Van Lieshout (tp),
 Berlinda Deman (tu, voc),
 Benjamin Boutreur (as, blokfluit),
 Michel Mast (ts), Peter Vermeersch (bkl),
 Tom Wouters (bkl, vib), Bruno Vansina
 (bars, fl), Wim Willaert (acc, keyb),
 Pierre Vervloesem (g), Peter Vandenberghe
 (p, keyb), Kristof Roseeuw (b),
 Teun Verbruggen (d, perc) + John Watts
 (voc).

PAUL BERNER BAND**Country Boy****Twister Records**www.paulberner.com**Bezetting:**

Paul Berner (b),
 Michael Moore (as, kl),
 Ed Verhoeff
 en Peter Tiehuis (g, el-g).

VERVOLG CD-RECENSIES

Eén naam die in mijn hoofd bleef hangen bij het beluisteren van het nieuwe album van de Belgische bigband Flat Earth Society (FES), was die van Raymond Scott. Die iconoclast die in de jaren veertig tot zestig zijn belangrijkste werk produceerde, had de kenmerken van FES ook hoog in het vaandel staan: soepele swing, muzikale avontuurlijkheid, een groot beeldend vermogen en vooral: een lichtvoetig gevoel voor humor. Het maakte zijn muziek uiterst geschikt voor Tom & Jerry-cartoons, waaraan hij zijn relatieve beroemdheid dankt. Het orkest van rietblazer Peter Vermeersch speelt geen enkel stuk van de Amerikaan, maar toch hangt zijn geest over '13'. 'Sneak attack of the sponges' lijkt zowel qua titel als qua muzikale dwarsigheid een werkje van Scott. Ook in de andere twaalf stukken van het album grijpt FES terug op sferen uit de jaren vijftig. Het door gastvocalist John Watts (Fischer Z) geschreven en gelezen verhaal 'Patsy' lijkt zo weggelopen uit het oeuvre van Mickey Spillane (van de Mike Hammer-serie). En 'Intersections' van de Nederlander Tom Dissevelt is een fraai staaltje Third Stream-muziek dat het verdient om eens te worden afgestoft. Overigens is het Vermeersch en zijn band nergens te doen om retromuziek te maken. Het zijn vooral de late jaren vijftig en vroege jaren zestig bezien door de bril van 2013 die van '13' een prikkelende cd maken. De hoes vermeldt niet voor niets dat er hier sprake is van 'The most unreliable music since 1999'. En laat de band vooral nog een flink aantal jaren doorgaan, zodat we anno 2025 het 26-jarig bestaan van FES kunnen vieren.

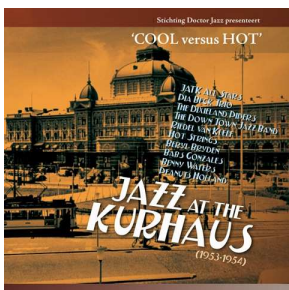
Herman te Loo**Bekijk een video over de cd:** <http://bit.ly/H526dq>

De Amerikaanse bassist Paul Berner is een jazzman van statur met een grote liefde voor Elvis. De sinds begin jaren negentig in ons land actieve bandleider heeft met altist en klarinettist Michael Moore, ook een 'yank' die zich in Nederland vestigde, en gitaristen Peter Tiehuis en Ed Verhoeff al vele jaren een band die zich leent voor uitstapjes naar countryachtige jazz. Ook op de eerder verschenen cd's 'Back Porch', 'Running Outside' en 'Open Country' hoor je traditionele Amerikaanse 'sounds'. En nu is er 'Country Boy, The Devil And Elvis Presley', met twaalf nummers, waaronder hits van The King als 'That's alright, Mama' en 'Heartbreak hotel' en met eigen werk van Berner, dat Elvis (in het titelstuk 'Country boy') en diens manager (in 'The colonel') als onderwerp heeft. Verwacht niet een album met rock&roll-songs aan de platencollectie te kunnen toevoegen. Er wordt geen noot gezongen en de 'jazzfeel' is dominant. Dat komt met name door Moore, die als altijd heerlijk jazzy into-neert en fraseert.

We horen muziek die volgens de 'liner notes' 'geïnspireerd is op het Faustiaanse levensverhaal' van Elvis. Berner wil verklanken hoe 'de rockabilly van het platteland een duivelspact sloot om in Hollywood en Las Vegas een superster te worden. Om vervolgens in Graceland zijn ziel op te moeten geven'. Berner en de zijnen klinken echter allesbehalve demonisch of getormenteerd. Country Boy is de registratie van een ontspannen muzikale ontmoeting van vier kerels die hun instrument perfect beheersen en genieten van het hechte samenspel.

Hans Invernizzi**Bekijk deze formatie hier:** <http://bit.ly/15NJwii>

DIVERSE ARTIESTEN
Jazz at the Kurhaus (1953-1954)
Cool Versus Hot
Doctor Jazz



VERVOLG CD-RECENSIES

Al wordt hun kring steeds kleiner, toch zullen er nog steeds jazzliefhebbers zijn, die - enthousiast, dan wel geprikkeld - reageren op een aankondiging als "Ik geef U Riedel van Kleef". Zij weten natuurlijk meteen wie hier aan het woord was: Pete Felleman Jr., in de jaren vijftig programmasamensteller en radiopresentator bij de VARA, en een man met een geheel eigen stijl en woordkeus. Felleman, werkzaam in de platenwereld, hanteerde in zijn radioprogramma's bij voorkeur een archaisch taalgebruik en goochelde gretig met alliteraties, maar was een perfectionist, waar het voorbereiding betrof. Mijn ouders konden niet tegen zijn voordracht en vonden hem een pias. Er werd dan gedreigd de radio uit te zetten, maar meestal kon ik dat onheil voorkomen en mocht de gewraakte uitzending, al dan niet voorzien van enig schamper commentaar, gevolgd worden. Van Fellemans aankondigingen bij het Bob Cooper/Bud Shank-concert in het Amsterdamse Concertgebouw is mij niet alleen zijn frase 'Wie nu nog beweert dat West-Coast niet swingt, is óf een 'die-hard' óf een rock 'n roller' bijgebleven, maar ook dat hij vóór de pauze een ander kostuum droeg dan erna, want Felleman was een 'sharp dresser'. Zelfs op platenavonden voor lezers van Disco Discussies zag hij eruit om door een ringetje te halen, compleet met gepommadeerde snor en 'Bop-tie'. Kortom vrienden, ge kunt er niet omheen, de man bleef een fenomeen - om zijn eigen woorden aan te halen.

Soortgelijke overdenkingen moeten ook bij de samenstellers van de dubbel-cd 'Cool Versus Hot', opnamen van 'Jazz at the Kurhaus' uit de jaren 1953 - 1954, een rol gespeeld hebben, toen zij besloten om Pete Fellemans aankondigingen integraal op te nemen.

Het Doctor Jazz Magazine - het oudste jazztijdschrift van Nederland - dat al eerder interessante cd-producties uitbracht, viert zijn (eerste!) halve-eeuwfeest met een goede 150 minuten herinneringen aan die Kurhaus-concerten van 1953 en 1954, toen de beginnende impresario Paul Acket Nederlandse muzikanten de gelegenheid gaf zich te laten horen. Tegelijk was het een poging om de rivaliserende stammen 'oude stijl' en 'modern', waarin jazzminnend Nederland toen verdeeld was, tot elkaar te brengen. Erkende modernisten als altsaxofonist Tony Vos, gitarist Robbie Pauwels en zangeres Riedel van Kleef, werden gekoppeld aan oude-stijlensembles als de Dixieland Pipers en de Down Town Jazzband, afgewisseld met het trio van Pia Beck of de Hot Strings van Huug van der Voort en de zijnen. Pete Felleman praatte de zaken aan elkaar en ontdeed zich terloops van enige aantijgingen.

Het resultaat mag er zijn. Natuurlijk zijn onze verwende oren inmiddels veel kritischer geworden en is instrumentale virtuositeit bijkans (Felleman!) een vanzelfsprekendheid, maar wie bereid is omwille van de sfeer en de dierbare herinneringen wat water bij de wijn te doen, is 'Cool Versus Hot' met niet eerder uitgebrachte opnamen uit het Scheveningse Kurhaus en een roomkleurige Haagse tram voor dat gebouw op de omslag, een plaat om te hebben en van te houden.

Dat kan allemaal via de <http://www.doctorjazz.nl> en per cd@doctorjazz.nl, waarna u de initiatiefnemers van Doctor Jazz, evenals geluidsrestaurateur Harry Coster en gids Skip Voogd erkentelijk zult zijn voor hun goede werken.

Lex Lammen

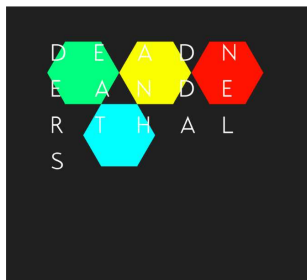
Omroep L1 over de cd: <http://bit.ly/1c1t6b5>

SHOOSTER**Live****Eigen beheer**www.shooster.nl**Bezetting:**

Sven Schuster (cb),
 Anton Goudsmit (el-g),
 Efraïm Trujillo (ts),
 Victor de Boo (d).

DEAD NEANDERTHALS**...And It Ended Badly**

Gaffer Records, Raw Tonk Records

**Bezetting:**

Colin Webster (sax),
 Otto Kokke (sax),
 Rene Aquarius (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Bassist Sven Schuster kent u wellicht het best als bassist van de Ob6sions (genomineerd voor een Edison) of splend in de band van saxofoniste Susanne Alt, als leider van de Amstel Big Band en in tal van andere gezelschappen waar hij om zijn talenten wordt gevraagd en geroemd. Minder bekend is dat hij ook een eigen band heeft waarin uitsluitend werk van zijn hand wordt gespeeld. Na 'Three Is A Crowd' (1998) en 'Shooster' (2004) is 'Live' de derde plaat van Shooster, een opname van een concert dat Shooster gaf op het intieme podium van Klein Koninkrijk in Olst. Die intimiteit staat de vitaliteit van dit uiterst energieke kwartet bepaald niet in de weg. Het spel is soms ook frivol en het prikkelt de verbeelding. Dat zal ook niet verbazen wanneer je kijkt naar de bezetting. De heren kennen elkaar door en door, treffen elkaar ook in andere formaties (onder meer The Ploctones, Ob6sions en Trio Victor de Boo) en behoren tot de voorhoede van de Nederlandse hedendaagse jazz. Maar daarmee is Shooster niet een variatie op een bekend thema. De hand van Sven Schuster maakt het verschil. Wanneer je goed luistert hoor je hoe bijzonder zijn composities zijn. 'New swing', een combinatie van swing en neo-bop, met ruimte voor sterke improvisaties, fantasievolle soli en aanstekelijke onderlinge 'duels'. Uw recensent schreef over dit concert indertijd dat dit vroeg om een live-opname. Die is er dus nu. En het is opnieuw genieten. Alsof je er bij bent. Goudsmit, Trujillo en De Boo mogen in hun handen knijpen met zo'n bassist.

Frank Huser**Shooster met 'Blue Goo':** <http://bit.ly/16pY4Sw>

Een van de meest brute duo's van de laatste tijd is Dead Neanderthals. Onder de noemer 'new wave of Dutch heavy jazz' refereren ze naar de 'new wave of British heavy metal' (vertegenwoordigd door bijvoorbeeld een band als Iron Maiden) en plaatsen ze zichzelf tegelijkertijd in de jazzwereld. Maar dan wel heavy jazz. En met heavy metal à la Iron Maiden heeft Dead Neanderthals eigenlijk weinig te maken. Eerder passen ze in het straatje grindcore, de metal-variant gekenmerkt door een extreme snelheid, zeer korte stukken (soms een seconde of tien), vervormde stemmen en vooral een bak herrie. Vandaar dat zo nu en dan de term jazzcore de kop op steekt.

Het duo bestaat uit drummer Rene Aquarius en saxofonist Otto Kokke. Beiden spelen naast Dead Neanderthals ook buiten de jazz: Aquarius in twee black metalbands en Kokke in de stevige rockformatie Mannheim. Het is duidelijk dat ze een flink stuk over de grenzen van de jazz heen spelen. Op '...And It Ended Badly' versterkt saxofonist Colin Webster voor de gelegenheid de gelederen. Dat zorgt voor meer variëteit, en hier en daar zelfs een paar zeer lyrische momenten, maar aan de intensiteit van eerdere platen boet het in. Hoewel, op de opening van de cd legt Aquarius een vuige laag geweld neer waar Kokke en Webster scherpende saxofoonlijnen over heen spelen. In de verte herinnert het aan de warboel van Peter Brötzmans 'Machine Gun' en de rake klappen van John Zorns Painkiller. Toch verdwijnt het rumoer gedurende de plaat. '...And It Ended Badly' is eerder heavy jazz dan jazzcore. Maar ze spelen nog steeds jazz met de hamer.

Jan Nieuwenhuis**Volg het jazznieuws op** <http://www.twitter.com/jazzflits>.

ERIC VLOEIMANS
Olivers' Cinema
Buzz Records



Bezetting:

Eric Vloeimans (t),
 Tuur Florizoone (acc),
 Jörg Brinkmann (c).

VERVOLG CD-RECENSIES

Trompettist Eric Vloeimans is actief met de meest uiteenlopende muziekprojecten, niet alleen als leider, maar ook vaak als gast-solist. 'Olivers' Cinema' is zijn recentste project. Vloeimans werkt hier samen met de Belgische accordeonist Tuur Florizoone en de Duitse cellist Jörg Brinkmann. Vroeger vond Vloeimans de accordeon een afschuwelijk instrument, 'net zoals veel mensen mijn instrument afschuwelijk vinden: de trompet is luid, schel, lelijk en militaristisch'. Tot hij Florizoone ontmoette. Vloeimans: "Eén telefoontje en het was of ik mijn broer ontmoette". De drie muzikanten brachten ieder hun filmmuziek mee: Florizoone schreef muziek voor een documentaire, Brinkmann koos voor 'Fellini's waltz' en Vloeimans' aandeel bestond uit de muziek die hij schreef voor de film Majesteit en de thema's van Rosemary's Baby en Cinema Paradiso.

Waar de veertien stukken werden opgenomen wordt niet in het cd-boekje vermeld, maar dat is gebeurd in de Galaxy Studio's in Mol (België). De cd is audiofiel: zelfs de merken van de microfoons en de kabels worden genoemd. De instrumenten staan in het 'geluidsbeeld' volledig los van elkaar. Heel mooi. Zelfs het zachtjes knerpen van de riem van de accordeon is hoorbaar. Voordeel van deze hoge kwaliteit is dat de muziek wat luider afgespeeld kan worden zonder te irriteren of te vervormen. Het drietal musiceert stemmig, respectvol en ingetogen, maar ook dramatisch en direct. Vaak is de muziek klassiek-georiënteerd. 'Imagining', van Vloeimans, heeft een ontroerend Slavisch karakter. In de eerste helft van het stuk speelt hij niet mee en je 'ziet' hem aan de kant, in zichzelf gekeerd, staan luisteren. Hij laat accordeon en cello opvallend vaak samen hun gang gaan.

Vloeimans speelt zacht en lieflijk, maar kan ook krachtig zijn. Brinkmann plukt én strijkt en ook Florizoone heeft een prachtig geluid. Alles klopt aan dit album. Het ademt rust en harmonie. Na vaker beluisteren blijken de op zichzelf staande stukken een bijzondere schoonheid te hebben, aaneengeregen door intense liefde voor muziek.

Peter J. Korten

Bekijk Olivers' Cinema hier: <http://bit.ly/1eD4Muz>

TINI THOMSEN
MaxSax
Eigen beheer



Bezetting o.a.:

Katharina 'Tini' Thomsen (bars, perc),
 JB Meijers (g, vcl), Joost Kroon (d, perc),
 Manuel Hugas (b).

Vergeet zweele ballads, vergeet elke subtiliteit. Tini Thomsen is niet de vedergewicht die haar baritonsax aait, ze is een beul die het zwaarste nog te tillen kaliber sax kiest en ze komt met een mattenklopper achter je aan.

'MaxSax', de titel zegt alles, geeft het maximum dat de sax kan bereiken: zwaar loeiend in het laagste register, stormkracht tien in de polder. Geen gezellig geknor maar meer een aardbeving van decibellen. Tini blaast het dak eraf, ze overstemt de gieren-de motoren van een Formule 1-race en uiteindelijk springen de conussen uit de speakers. Kroon slaat heipalen de grond in en JB Meijers snijdt diepe groeven met gemene 'blueslicks'.

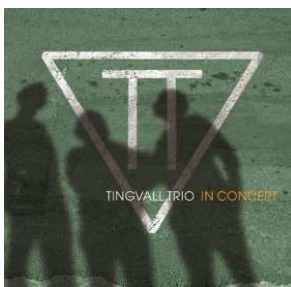
'MaxSax' is een cd die hard afgespeeld moet worden, ver weg van de loungebanken, dicht bij de dansvloer. Tini Thomsen laat de luisteraar wild dansen en met de armen zwaaien. Geen cd om op de bank naar te luisteren, wel om te ondergaan. Nog beter, ga dansen bij een concert van haar.

(www.tinithomsen.com)

Tom Beetz

Bekijk de video van 'Step and run': <http://bit.ly/1bRMvXT>

TINGVALL TRIO
In Concert
SKIP Records 2013



Bezetting:

Martin Tingvall (p),
 Omar Rodriguez Calvo (b),
 Jürgen Spiegel (d, perc).

DE LOOZE, MACHTEL, DE WAELE
Foster Treasures
W.E.R.F.



Bezetting:

Bram de Looze (p),
 Jos Machtel (b),
 Matthias de Waele (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Het Tingvall Trio bestaat in deze samenstelling al sinds 2003 en heeft vier studioalbums achter zijn naam staan. Een Zweedse pianist met een Cubaanse bassist (ook bekend van het Ramon Valle Trio) en een Duitse drummer, maar samen meer dan de som der delen. De studio-cd's zijn in de EST-ECM-stijl, maar op dit live-album 'In Concert' - opgenomen in 2012 - gaan de remmen echt los. De melodieuze nummers, gecomponeerd door leider Tingvall, liggen heerlijk in het gehoor. En de stuwende ritmesectie zorgt voor een additionele spanning, die de nummers ten goede komt. Op de cd (die overigens ook als dubbel-epée te koop is) staan nummers van al hun vorige albums (een enkel nieuw stuk daargelaten). Het zijn zonder uitzondering frisse dynamische werken. Het lyrische spel van pianist Tingvall komt ook live goed tot uiting, maar het zijn vooral bassist Omar Rodriguez Calvo en en drummer Jürgen Spiegel die het dak eraf laten vliegen. Ze stuwen daarbij leider Tingvall ook nog eens tot grote hoogte.

Met het programma van de cd (dat was in het geheel niet verveleend) was het Tingvall Trio 16 oktober in het Bimhuis in Amsterdam te horen. Ten opzichte van de registratie op cd was daar sprake van een duidelijk minpunt. De 'sound' van drums was werkelijk erbarmelijk. Hoewel het zijn eigen spullen betrof, doet de term 'kartonnen dozen' zelfs nog weinig recht aan het geluid dat Jürgen produceerde. Erg jammer want de heren waren 'on fire'. Gewoon deze cd opzetten en genieten.....dan zij het ze vergeven!

Reinier van Bevervoorde

Het Tingvall Trio live: <http://bit.ly/H7LC3G>

Welk nieuw licht kun je anno 2013 op een bekend stuk als 'Always' van Irving Berlin laten schijnen? Of op 'Memories of you', 'So long Eric' of 'Daydream'? Het zijn vragen die bij mij opkwamen tijdens het beluisteren van 'Foster Treasures' van het trio De Looze, Machtel, De Waele. Ik mis namelijk op dit album de innerlijke noodzaak of gewoon de lol om de gekozen stukken te spelen.

Neem nu de uitvoering van 'So long Eric' van Charles Mingus. Muziektechnisch niets mis mee. Je hoort keurige Europese jazzmuziek. Maar de aanleiding voor deze compositie was het noodgedwongen afscheid van blazer Eric Dolphy, tijdens Mingus' Europese tournee in 1964. Mingus was woest en bedroefd dat hij een musicus los moest laten die hij muzikaal zo ongeveer als zijn zoon zag. Die woede en wanhoop hoor ik hier niet terug. De drie musici hebben een schilderij met sterke zware streken opnieuw in zachte pasteltinten geschilderd. Of 'Daydream' van Strayhorn/Ellington. Typisch een vehikel voor Johnny Hodges. Bij pianist Bram de Looze hoor ik niet de warmte van twee lichamen die bij elkaar willen zijn. Hoogstens een verhandeling hoe erotisch ten opzichte van de liefde kan staan. Dat is dus compleet iets anders. Ik mis bij de pianist een diepere gevoelswaarde. 'Foster Treasures' is kortom aan mij niet zo besteed.

Hessel Fluitman

Luister hier naar cd-fragmenten: <http://bit.ly/1cP8Q9y>

WWW.JAZZFLITS.NL

CONCERTVERSLAGEN

SO WHAT'S NEXT?

Datum en plaats:

12 oktober 2013,
Muziekgebouw,
Eindhoven.

Het zijn moeilijke tijden, zeker voor de jazz. Je rekent er in deze tijd van economische crisis niet op dat iemand een jazzfestival begint. Niet in de Randstad en zeker niet in Eindhoven, maar juist in die stad zonder een diepgewortelde jazzcultuur heeft men de moed gevonden om door te zetten, en tegen alle verwachtingen in was het al twee weken van tevoren uitverkocht. In één klap was het Muziekgebouw eigenlijk al te klein voor dit groots opgezette festival.

Het festival bracht het North Sea-gevoel naar boven, al was het maar voor een dag.

Op alle zes podia stonden constant groepen waarvan je eigenlijk niet één wilde missen. Met andere woorden, het North Sea-gevoel kwam naar boven, al was het maar voor een dag. Niet zo gek want het programma kwam uit de koker van de North Sea-programmeurs, die daarmee aantoonde dat een goed programma overal en in alle tijden publiek trekt. Het programma was toegespitst op de nieuwe ontwikkelingen binnen het jazzidoom, waarbij funky popinvloeden zeker niet werden vermeden en waarbij licht avant-gardische improvisatie niet werd geschuwd. Mooi ook dat dit aansloeg bij de bezoekers die grotendeels uit dertigers en veertigers bestond.

Bij **Snarky Puppy** stonden meer mensen buiten de zaal te wachten dan er in de volle zaal zaten. Deze gemengde Texaans-New Yorkse achtmansband onder leiding van bassist Michael League heeft in ons land met vette funkjazz inmiddels al zo'n schare liefhebbers gekweekt dat de kleine zaal te klein bleek. De beperkingen van het Muziekgebouw lieten zich voelen want **Eric Vloeimans' Gatecrash**, dat naar de grote zaal was verplaatst, trok ook een volle zaal. Dat was zeker zo begrijpelijk want Vloeimans' concerten zijn van uitzonderlijk niveau en het feit dat hij vaak op de tv te zien is maakt van hem een BN'er.

[...vervolg op de volgende pagina](#)



Joshua Redman: de beste saxofonist van zijn generatie.
(Foto: Tom Beetz)



Aaron Parks: inventief en origineel pianospel. (Foto: Tom Beetz)

VERVOLG SO WHAT'S NEXT?

Minstens zo populair is zanger **Gregory Porter**, slim aan het einde geprogrammeerd toen de andere podia op hun eind liepen. Zo bleef de grote zaal tot de laatste noot stampvol om zijn nummers van zijn laatste cd 'Liquid Spirit' waaronder zijn hit '1960 What' te horen zingen. Porter is altijd gelijkmatig, je weet wat je krijgt, een diep in de jazztraditie gewortelde zweele bariton. **José James** is weer een ander verhaal. James is een tenor en veel meer dan Porter in de gospel grootgebracht. In Eindhoven zong hij heftig en vooral zijn lange versie van 'Ain't no sunshine' was indrukwekkend.

Joshua Redman is de beste saxofonist van zijn generatie en was een festivalhoogtepunt.

Voor de hard-core jazzliefhebber was tenorsaxofonist **Joshua Redman** het hoogtepunt. Redman heeft zich ontwikkeld tot de beste saxofonist van zijn generatie die met neo-bop de aansluiting van klassieke jazz met een jong publiek heeft gevonden. Naast die grote namen werden de beste Nederlandse groepen en enkele nieuwe ontdekkingen gepresenteerd. De 25-jarige pianist **Aaron Parks**, die al op een kleine veertig cd's als sideman was te horen (onder meer bij Christian Scott, Kurt Rosenwinkel en Terence Blanchard) maakte als solist indruk met zijn inventieve en originele spel waardoorheen een flinke scheut Monk te horen was. De jonge Noorse saxofonist **Marius Neset** rekte de grenzen nog iets verder op met vrije neo-bop. Hij was dit jaar al eerder te horen in Amsterdam en Den Bosch en deed nu een gooi naar de titel 'talent deserving wider recognition'. Van de Nederlandse groepen vielen op **Re:Freshed Orchestra** met de aantrekkelijke zangeressen en strijkers, de geestige **Tin Men and the Telephone** waarbij de telefoon in al zijn vormen nog steeds een grote rol speelt en de serieuzere **Kapok** met hoornist/trompettist Morris Kliphuis, wiens groep snel naar volwassenheid groeit. Alles bij elkaar liet SWN horen dat de vorm van jazz de laatste decennia sterk veranderd is maar daardoor nog springlevend. Net zo levenskrachtig als dit nieuw festival dat hopelijk een fraaie toekomst tegemoet gaat.

Tom Beetz



Bekende Nederlander Eric Vloeimans met Gatecrash.
(Foto: Tom Beetz)



Marius Neset rekte met zijn vrije neo-bop de grenzen op.
(Foto: Tom Beetz)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

IZALINE CALISTER**Bezetting:**

Izaline Calister,
Yumara Grijt (voc),
Ed Verhoeff (g),
Marc Bischoff (p),
Yerman Aponte (b),
Enrique Firpi (d).

Datum en plaats:

11 oktober 2013,
Hothouse Redbad.
Leeuwarden.



Izaline Calister lééft. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Onderweg naar het concert vroeg ik me stiekem af of Izaline Calister wel een goede opening van het nieuwe jazzseizoen van Hothouse Redbad in Leeuwarden zou zijn. Achteraf kon ik die vraag volmondig met ja beantwoorden. De veelzijdige Calister is niet alleen thuis in Caribische en Curaçaose songs, ze is ook een volbloed jazz-zangeres. Ze improviseert, scat, lééft. En haar songs zijn doorleefd.

**Izaline Calister is een volbloed jazz-zangeres.
Ze improviseert, scat, lééft.**

Calister heeft een uitstekende band. Toetsenist Marc Bischoff is vergroeid met de Caribische muziek, al komt hij uit Duitsland. De Venezolaanse bassist Yerman Aponte soleert op zijn vijfsnarige elektrische bas alsof het een Spaanse gitaar is. Zijn 'grooves' houden het geheel bij elkaar. Enrique Firpi is de Uruguese slagwerker en brengt een fors, maar genuanceerd geluid in.

>>>>

Lekker als een 'cracker', noemde de zangeres een vriendje op haar eiland. Maar die karakteristiek geldt ook voor Firpi's spel! Zangeres Yumara Grijt komt ook van Curaçao en heeft een te bescheiden rol in het geheel. Ze geniet er echter niet minder om. Ed Verhoeff ten slotte is Hollandse afgevaardigde in de gederen van Calister. Zijn spel is voor dit verband eigenlijk wat te rustig, maar wat een gitarist is dat zeg. Fenomenaal. Zijn solo's hoor je letterlijk groeien. Niet in sensatie, maar in schoonheid.

In alles wat Izaline Calister doet, hoor je de liefde terug voor haar geboorte-eiland en Zuid-Amerika. Niet alleen in haar eigen 'Mi país' maar ook in de ingetogen maar prachtige uitvoering van Violeta Parra's 'Gracias a la vida'. Ed Verhoeff leidde dat na de pauze in met een gitaarpareltje. Na dat lied kwam de rest van de band ook weer het podium op om opnieuw de levenslust te vieren met 'Speranza', hoop.

Als de komende concerten van Hothouse Redbad even spetterend worden, beleven we nog heel wat feestjes in Leeuwarden.

Hessel Fluitman

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

CARLA BLEY TRIO

Bezetting:

Carla Bley (p),
Andy Sheppard (s),
Steve Swallow (b).

Datum en plaats:

9 oktober 2013,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Carla Bley (77) is naast pianiste een begaafd componiste. Daarom kondigde haar echtgenoot, bassist Steve Swallow (73) het concert aan met: "We gaan stukken spelen van Carla. Ze heeft er héél veel geschreven. Het gaat maar door..." Bley heeft in de loop der jaren stapels muziek geschreven. Het concert bevatte dan ook heel oude én nieuwe composities met artistieke diepgang en schoonheid. Mooi gekleurd en met veel gevoel voor zorgvuldige vormen. Er stond daarom veel bladmuziek op de lessenaars. Het concert opende met het vijftien minuten durende 'Wildlife'. 'Vashkar' leek geïnspireerd op de 'Bolero' van Ravel. 'Awful coffee' was een liedje, je maakt er vanzelf je eigen tekst bij. De Britse saxofonist Andy Sheppard blies hierin wat harder, maar hij had permanent aandacht voor de grande dame met haar broze handen.

Swallow speelde op een speciaal voor hem gemaakte Harvey Citron-bas. In twee seconden herkende je zijn zoemende geluid, zeker in de hogere regionen van zijn instrument. Sheppard leek het publiek niet aan te willen kijken, maar speelde met volledige overgave. Ze kennen elkaar al jaren. En ondanks dat er dan minder verrassingen zijn, waren het speelplezier en wederzijds respect overduidelijk aanwezig. Afsluiter was het driedelige 'The girl who cried champagne'. En als toegift klonk het melodieuze 'Utviklingssang'. Het heeft een klein patroon met een repeterende linkerhand van Carla Bley met zorgvuldige, harmonische akkoorden en een wenende saxofoon. Voor wie het concert gemist heeft is er de zojuist uitgekomen cd 'Trios'.

Peter J. Kortens



V.l.n.r: Steve Swallow, Carla Bley en Andy Sheppard.
(Foto: Joke Schot)



Steve Swallow met zijn speciaal voor hem gemaakte bas.
(Foto: Joke Schot)



Signeren in de foyer na afloop. (Foto: Joke Schot)



Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

NEW YORK CALLING

DE MENEER MET DE GITAAR

Het is diep in de nacht, moe en een beetje aangeschoten strompel ik de trappen van het Lexington/53rd street station af. Ik neem de tijd want ik hoorde de E train net weggrijden. Dat betekent dat ik minstens twintig minuten moet wachten en op dit tijdstip voelt dat als een uur. Het station is warm en klam, het stinkt er en de ratten rennen over het perron. Daklozen en dronkenlappen slapen op de bankjes en ik wil heel graag naar huis. Maar dan hoor ik hem, de meneer met de gitaar. Ik had niet meer op hem gerekend want het is laat voor zijn doen. Oh wat fijn dat hij er is, hij verlicht het wachten en dan is het eigenlijk geen wachten meer. Hij speelt liedjes van Eric Clapton, Led Zeppelin en Sting en zijn muziek troost het perron om in een knusse, lieflijke huiskamer. Zijn troostende tenorstem galmt door het station en iedereen om me heen lijkt toch zo gek nog niet. Daar is de trein, ik moet mezelf losrukken uit de warme huiskamer en stap de kille E train in op weg naar huis.

Ik ken de naam van de meneer met de gitaar niet, maar hij is een van de vele 'buskers' in New York. 'Busking' is het optreden in openbare ruimte en ik stond er tot voor kort wat onverschillig tegenover. Het Mexicaanse trio dat elk jaar voor de kerst in iedere wagon 'Feliz navidad' speelt, geeft me een kerstgevoel en dat kan ik wel waarderen. Maar de luide rockbands op Times Square of de breakdancers in de treinwagons bezorgen me hoofdpijn.

In New York mag iedereen in principe in de 'subway' en op straat optreden, je hebt geen vergunning nodig. Er bestaan belangenverenigingen, sites die precies bijhouden wie waar speelt en die je via een nieuwsbrief op de hoogte houden van de nieuwste trends en muzikanten. Union Square brengt het meeste geld op en elke gevestigde 'subway-muzikant' heeft een eigen plek en het is 'not done' om die plek in te pikken. De MTA (verantwoordelijk voor het openbaar vervoer in New York) zorgt zelf ook voor een groot aanbod aan goede performers en elk jaar houden ze audities. Veel 'buskers' hebben in het dagelijks leven een normale baan en verdienen in de ondergrondse een zakcentje bij, maar voor sommigen is het een heuse carrière. Ze spelen in de stations, verkopen cd's en worden zo opgemerkt door mensen die ze inhuren voor goedbetaalde gigs.

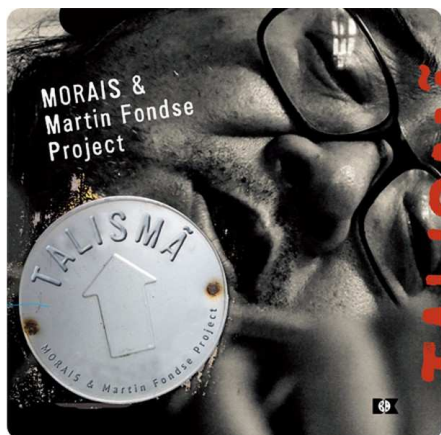
Naast bespelers van zingende zagen, valse violisten, neppe rappers en 'wannabe' wonderkinderen, ben ik inmiddels ontzettend goede muzikanten onder de grond tegengekomen. Het toont best wat lef om daar in je eentje je zelfgeschreven liedjes ten gehore te brengen tussen alle gekken die daar rondlopen. Een achttienjarige singer-songwriter die ik sprak op Court Square station nam voor de zekerheid altijd haar moeder mee...

De meneer met de gitaar heeft mijn oren en ogen geopend voor het ondergrondse culturele aanbod. Af en toe kom je iemand tegen die je opvrolijkt of die simpelweg het wachten op de trein een stuk aangenamer maakt. Iedereen weet wel wie er in Smalls of The Bowery speelt, maar wie speelt er dit weekend in 28th Street station?

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds begin dit jaar treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

THE JAZZ CONNECTION

DOOR LEX LAMMEN



MARTIN FONDSE EN MORAIS

De grootste concentratie van Japanners buiten Japan bevindt zich in Brazilië en dan met name in de deelstaat São Paulo, zo leert Google ons. Sinds de eerste Japanse immigranten in 1908 in Brazilië verschenen om daar, nadat de Italianen er voor bedankt hadden, in de koffiecultures te gaan werken, groeide hun bevolkingsgroep in een eeuw tijd tot ongeveer anderhalf miljoen mensen. Een groot deel van die Brazilianen met Japanse achtergronden woont tegenwoordig in de stad Atibaia, waar bloemen- en aardbeienteelt hun specialisme zijn geworden. Dat vooral de eerste generaties van die Japanse immigranten het niet altijd gemakkelijk hebben gehad, omdat in de koffie hongerloontjes werden betaald, terwijl diverse Braziliaanse regeringen al sinds de jaren twintig hun best deden om andere dan blanke immigranten buiten de deur te houden, zal niemand verbazen. Brazilië mag dan een land van immigratie zijn, ook daar blijft huidskleur een stevige basis voor de verschillen in rangen en standen. Gelukkig is het ook een land met veel muziek, die als balsem voor de ziel tevens maatschappelijke tegenstellingen kan helpen verzachten. Eén van degenen die dat inzien, is de Japanse Braziliaan Wilson Matuoka, ook bekend als Morais. Behalve organisator en architect, is Matuoka gitarist en componist/tekstschrijver. In 2000 ging hij een stap verder en richtte hij in zijn woonplaats Atibaia de 'Clube da Música' op, met de bedoeling dat mensen beter naar elkaar zouden leren luisteren, binnen en buiten Brazilië.

De muziek op het album 'Talismã' nodigt uit tot meeneuriën en de samba's zijn aanstekelijk. Het geheel laat een geanimeerde indruk achter.

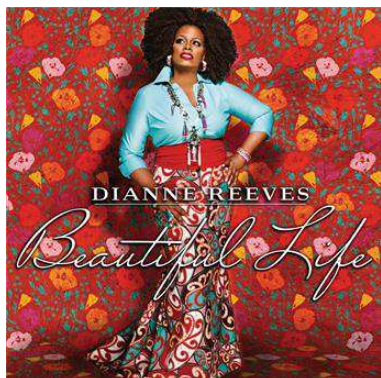
Nadat hij Nederland met zijn 'Clube' al een paar maal had aangedaan, werden daar de afgelopen zomer nieuwe contacten aan toegevoegd. Met hulp van Martin Fondse en in het kader van Fondse's project Buitenkunst, heeft Matuoka's bezoek geleid tot de cd 'Talismã', te verkrijgen via bkdisk@buitenkunst.nl. Wilson Matuoka, alias Morais, zingt op 'Talismã' zijn eigen teksten (en die van zijn vrouw) en fluit en speelt gitaar. Het heeft een sfeerrijke plaat opgeleverd. Jammer is alleen dat wie geen Portugees-Braziliaans verstaat, niet te weten komt wat Morais, vermoedelijk op poëtische wijze, te berde brengt. Maar zelfs dan nog nodigt zijn muziek uit tot meeneuriën en zijn de samba's zonder meer aanstekelijk - neem bijvoorbeeld 'Brazuca' of 'Casa de Filó!' Solisten als cellist Ernst Reijseger, trompettist Leo Alleman, de saxofonisten Vincent Kuit en Henk Guitjens en fluitiste Dimphy van de Molengraaf benutten enthousiast de ruimte die ze van arrangeur/pianist en orkestleider Martin Fondse kregen om met Matuoka's muziek om te gaan, zodat het geheel een geanimeerde indruk achterlaat. Als het aan deze muzikanten zou liggen, kwam het allemaal nog wel in orde op onze planeet. 'Talismã' levert daar een aantrekkelijk voorbeeld van.

Martin Fondse Project & Morais - Talismã
BKdisk - BK1319
<http://www.martinfondse.com/album/moraistalisma/>

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's Het Grote Geluid en The Jazz Connection op de Concertzender. Die zijn de klok rond te beluisteren via: <http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5>

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 19 oktober 2013



- 1 Dianne Reeves**
Beautiful Life (Concord)
- 2 Steve Gadd**
Gadditude (BFM Jazz)
- 3 John Abercrombie**
39 Steps (ECM)
- 4 Dan Berglund**
Nubium Swimtrip (ACT)
- 5 Eric Vloeimans**
Oliver's Cinema (Buzz)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER



- 1 Trio Elf**
[Amsterdam \(ENJA\)](#)
Spetterende live-set van het Duitse Trio Elf, opgenomen in ons eigen Bimhuis.
 - 2 Aaron Parks**
[Arborescence \(ECM\)](#)
Solopiano-cd van alleskunner Aaron Parks. Wonderschoon!
 - 3 Gretchen Parlato**
[Live in NYC \(Sunnyside, CD + DVD\)](#)
Vocale moderne jazz die echt iets toevoegt. Met een begeleidingsband om van te watertanden.
- Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

INGEZONDEN



V.l.n.r: Atilla Zoller, Paul Duynhouwer en Nico Bunink in 1959.
(Foto: privécollectie Paul Duynhouwer)

Atilla Zoller

Wat een verrassing om in Jazzflits 205 een recensie te lezen van de cd 'Jazz Soundtracks' van gitarist Atilla Zoller. Vooral omdat in de Nederlandse jazzbladen zelden over hem is geschreven. Hij wordt inderdaad beschouwd als een 'musician's musician', zoals recensent Hessel Fluitman terecht opmerkt. Niet alleen werd hij bewonderd door Pat Metheny, maar ook door vakbroeders als Jim Hall, John Abercrombie en John Scofield. Zijn cd 'Cypsy Cry' met Herbie Hancock uit 1970 geeft een mooie indruk van zijn fijngevoelig en uniek gitaarspel. Ook aan te bevelen zijn de opnamen 'Zo-Ko-Ma' met Lee Konitz en Albert Mangelsdorff op MPS Records uit 1968 en de cd 'The Legendary Oscar Pettiford Featuring Atilla Zoller' op Black Lion uit 1975. Op de plaat 'Conjunction', die op Enja records in 1980 is verschenen, is hij als solist te bewonderen.

In de recensie schrijft Fluitman dat Zoller in 1959 studeerde aan de befaamde Lenox School of Jazz, samen met onder anderen Ornette Coleman. Het 'onder anderen' wil ik nog wel specifieker invullen. Hij studeerde ook met twee Nederlandse jazzmusici, te weten pianist Nico Bunink en trombonist Paul Duynhouwer (zie bovenstaande foto)). Hoewel de school een grote faam heeft gekregen in de opleiding van jonge, talentvolle jazzmusici, heeft deze maar kort bestaan. Van 1957 t/m 1960. In 1959 waren Zoller, Coleman en Don Cherry de oudste 'studenten'. In 1959 speelde Atilla Zoller op de Lenox School in een ensemble onder leiding van Bill Evans, Jim Hall en Conny Kay. Nico Bunink zat in een ensemble onder leiding van Gunther Schuller en Paul Duynhouwer was lid van een ensemble van Kenny Dorham. Ornette Coleman en Don Cherry speelden in een ensemble onder leiding van Max Roach en John Lewis. In een bigband onder leiding van Herb Pomeroy speelden onder anderen Ornette Coleman en Paul Duynhouwer samen. Een cd van 'The Lenox School Jazz Concert, August 29, 1959' is uitgebracht op het label Free Factory.

Bijzonder is nog dat Paul Duynhouwer ook in 1958 al studeerde aan de Lenox School of Jazz. Hij speelde toen in een ensemble van Max Roach en in de bigband van Bill Russo met onder anderen Lee Konitz, George Coleman en Jim Hall. Over Paul Duynhouwer heb ik uitvoerig geschreven in Jazz Bulletin nummer 85 van december 2012 en nummer 86 van maart 2013.

Ben IJpma, Heemskerk

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 21 oktober 2013



1 Gregory Porter

Liquid Spirit (Blue Note)

2 Steve Turre

The Bones Of Art (HighNote)

3 Ahmad Jamal

Saturday Morning (Jazzbook)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-**

FLITS-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

OVERLEDEN



'Butch's Blues', de laatste cd van Butch Warren uit 2012.

Ronald Shannon Jackson, 19 oktober 2013 (73)

Amerikaanse drummer.

Butch Warren, 6 oktober 2013 (74)

Amerikaanse bassist. Overleden in Silver Spring, Maryland. Veelgevraagd bij sessies voor Blue Note, in 1963-1964 op tournee met het kwartet van Thelonious Monk. Warren had kanker.

Andy Mackintosh, 6 oktober 2013 (60)

Engelse altsaxofonist. Overleden in Brighton, Engeland. Andy was de zoon van saxofonist-bandleider Ken Mackintosh, acht jaar geleden overleden. Ging al vroeg naar de Verenigde Staten en was daar tien jaar solist in de band van Maynard Ferguson. Terug in Engeland deed hij voornamelijk freelance werk op allerlei muzikale terreinen.

Sam Falzone, 22 september 2013 (79)

Amerikaanse tenorist. Overleden in Getzville bij Buffalo, New York. Was tien jaar lang solist bij de band van Don Ellis. (jjm)

SKODA JAZZ FESTIVAL BELGIE (een selectie)

1 nov Paul van Kemenade/Aki Takase/Han Bennink
De Singer - Rijkevorsel

1 nov Pierre Anckaert & Tom Van Dyck Quartet
Sounds Jazz Club - Brussel

2 nov Richard Galliano 5tet Tribute to Nino Rota
Flagey - Brussel

8 nov John Scofield Überjam Band
Théâtre 140 - Brussel

8 nov Manolo Cabras Quartet
Sounds Jazz Club - Brussel

9 nov Rein de Graaff Trio feat. Ronnie Cuber
De Singer - Rijkevorsel

9 nov Bruno Vansina Quintet
Sounds Jazz Club - Brussel

Voor alle concerten: <http://www.skodajazz.be>.